

Чарлз Кътклиф Хайн

ИЗГУБЕНИЯТ КОНТИНЕНТ

РОМАН ЗА АТЛАНТИДА

София, 2022

CHARLES CUTCLIFFE HYNNE
THE LOST CONTINENT

© Издателство „Изток-Запад“, 2022

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Гергана Ранчева, превод, 2022

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2022

ISBN 978-619-01-1097-2

ЧАРЛЗ КЪТКЛИФ ХАЙН

ИЗГУБЕНИЯТ КОНТИНЕНТ

РОМАН ЗА АТЛАНТИДА

Превод от английски

Гергана Ранчева

СЪДЪРЖАНИЕ

Увод	Наследниците на Девкалион.....	7
1	Моето отзоваване	17
2	Обратно в Атлантида	29
3	Вражески флот	39
4	Посрещането на Фореника	48
5	Проклятието на Зеймон.....	60
6	Създанията, които хапят градските стени	76
7	Създанията, които хапят градските стени (продължение на разказа).....	90
8	Проповедникът от планината.....	101
9	Богинята Фореника	113
10	Ухажване	124
11	Инцидент с рибари.....	138
12	Упойката на нашата богиня Луната.....	152
13	Погребването на Найс.....	168
14	Боговете отново донасят промяна.....	181
15	Призоваването на Зеймон	196
16	Обсадата на Свещената планина	205
17	Възвръщането на Найс	221
18	Щурмът на Свещената планина	235
19	Унищожението на Атлантида.....	249
20	В лоното на морето.....	260

УВОД

НАСЛЕДНИЦИТЕ НА ДЕВКАЛИОН

И двамата бяхме немалко сковани в резултат на това, че спяхме на открито през цялата нощ, защото дори на Гран Канария* падането на росата и относителният студ на мрака не са за подценяване. В такива случаи обичам да потичам малко, за да се освежа рано сутрин. Но тук, на този неравен терен в средата на острова, нямаше дори три ярда равно място и понеже Копингър продължаваше да прави разни силови упражнения с ръбести буци лава, аз последвах неговия пример. Той често е живял без удобства, но бидейки доктор по медицина – и какво ли още не, защото изкарва някаква нова квалификация през година, – е запален по здравните теории и ги практикува като религия.

Преди два дни бе ваяло и тъй като по дъното на *barranca*** все още се стичаше малък поток, ние слязохме там, за да се измием и да изтъркаме зъбите си. На такъв вид експедиция най-големият лукс, който човек може да си представи, е четка за зъби.

– Ето – каза Копингър, когато бяхме изпразнили джобовете си, – останала ни е много малко храна и няма да е добре да я разнасяме в местен испански вестник.

– Твоята част е предимно тютюнева пепел.

– Ще стане по-лошо, ако не я изядем. Предстоят ни още много тежки катерения.

Това беше очевидно. Така че седнахме до потока на дъното на *barranca* и изядохме всичко, с което разполагахме. Имаше де-

* Вторият най-населен остров от архипелага на Канарските острови. – Б.р. (Всички бележки под линия, без изрично упоменатите, са на преводача.)

** Каньон (исп.).

сет мили уморително ходене до *fonda** в Санта Бригида, където бяхме оставили багажа си, и тъй като Копингър искаше да направи още много снимки и измервания на тази конкретна група пещери, вероятно щяхме да сме доста изгладнели, преди да се нахраним пак и да вкусим отново от великолепното отлежало селско вино на собственика. Господи, ако в английските хотели там долу в Лас Палмас знаеха какви чудесни вина може да получи човек с малко дипломатия в някои от планинските села, старата реколта щеше да свърши само за седмица.

Честно казано, двете мумии, които Копингър вече беше намерил, задоволяваха напълно моята малка амбиция. Козите кожи, в които бяха зашити, бяха крехки като хартия, а при всеки допир от горките стари неща се вдигаше прах като от гигантска пърхутка. Обаче не знаете какъв е Копингър. Той смяташе, че е попаднал на следи от стар университет на гуанчите**, свещен колеж или нещо подобно – като онзи от другата страна на острова, – и нямаше да е доволен, докато не претърси всяка пещера в скалата. Имаше още много батерии за светкавицата, както и двадесет и осем ленти за кодака, затова каза, че е по-добре да довършим работата сега, вместо да се връщаме специално. И така, той взе лоста, а аз нарамах въжето, и започнахме да изкачваме по скалата, където предния ден слънцето ни беше пекло здраво.

Тези пещери не бяха лесни за достигане, иначе щяха да бъдат разграбени преди години. Копингър, който се прави, че знае всичко по тези въпроси, казва, че навремето гуанчите имали въжени стълби от козя кожа, които можели да изтеглят, когато са си у дома, за да държат настрана нежеланите посетители; и тъй като не ми хрумва друго обяснение, може и да е прав. Така или иначе входовете на пещерите бяха разположени горе-долу на едно ниво, на тридесет фута под върха на скалата и на петдесет фута от подножието ѝ, а испанското любопитство не стига до недостъпни за него места.

* Странноприемница (исп.).

** Аборигенско племе на Канарските острови.

Качването на такива стълби до пещерите щеше да е трудоемко, но едно леко въже е лесно преносимо и макар че щеше да е трудно да се изкачим по него, нашият план беше да се спуснем отгоре до входа на всяка пещера, а след това да се плъзнем до подножието на скалата и да започнем *ab initio** със следващата.

Копингър е достатъчно куражлия и се справяше добре с височините, но няма как да се пренебрегне фактът, че е едър и почти петдесетгодишен. Така че можете да си представите колко трябва да е бил нахъсан. Разбира се, аз тръгнах пръв всеки път, влязах в отвора на пещерата и правех каквото мога, за да му помогна. Но когато трябва да се спускаш по вертикална скала като муха, само с тънък въжен шнур за опора, човекът отдолу не може да ти окаже много помощ, освен да ти пожелае късмет.

Исках да му спестя колкото се може повече и понеже първите три пещери, до които се добрах, бяха малки и празни, с вид на обикновени хранилища, го помолих да приеме, че всички са такива и да зарежем останалите. Но Копингър настоя лично да пропъзми до всяка и тъй като реши, че един от моите „хамбари“ е затвор, друг – фабрика за производство на гърнета, а трети – училищна стая за млади жреци, той, естествено, каза, че не разчита много на моята преценка и че трябва да види всичко със собствените си очи. Знаете какви са тези старателни археолози, щом въображението им заработи.

Но когато денят напредна и слънцето се издигна по-високо, на Копингър очевидно започна да му идва в повече, макар че беше много смел и настояваше да продължим по-дълго, отколкото е безопасно. Трябва да призная, че това не ми допадна. Разбирате ли, стръмнината рядко беше по-малко от осемдесет фута. Най-накрая обаче той се принуди да се откаже. Предложих веднага да отпрашим към Санта Бригида, но Копингър не пожела. Имало още три пещерни отвора, които да бъдат огледани, и ако аз нямало да го направя вместо него, той щял да се помъчи да ги достигне сам. Опита се да извърти така нещата, сякаш

* Отначало (лат.).

ми оказва голяма услуга, като предлага да снее базиран единствено на необучения ми поглед доклад, но аз категорично отказах да го приема по този начин.

Освен това бях доста уморен, бях подгизнал от пот заради жегата, главата ме болеше от яростното слънце и ръцете ми бяха разранени от въжето.

Копингър може и да бе уморен, но все пак беше ентузиазизиран. Опита се да въодушеви и мен.

– Виж – каза той, – не се знае какво може да откриеш там горе и ако докопаш нещо, помни, че то е твоя собственост. Няма да предявявам никакви претенции.

– Много любезно от твоя страна, но нямам нужда от повече мумии в чували от козя кожа.

– Уф! Това там горе не е погребална пещера. Все още ли не разпознаваш разликата в отворите? Бъди така любезен. Само защото ударихме на кухо с другите пещери не значи, че няма да се натъкнеш на добра находка за себе си в тази.

– Ах, добре – отвърнах аз, тъй като той изглеждаше непоколебим, и започнах да се препъвам в падналите отгоре камъни, а след това се покатерих по онази цепнатина в скалата, спестила ни двете мили обиколка, която трябваше да направим първия път. Изтръгнах лоста и го набутвах на някое ново място, докато се изкачвах към върха с ръце, които смъдяха при всяко ново хващане на въжето. Беше мъчително да се залюлея към отвора на пещерата, защото скалата се издаваше над него или може би хлътваше под него (със същия ефект); но някак успях, въпреки че се приземих непохватно по гръб, и дори не изпуснах въжето. Нямах да е добре да го загубя тогава: Копингър не би могъл да ми го подхвърли отдолу.

От пръв поглед разбрах, че тази пещера има различна структура от останалите. Другите бяха предимно обикновени бърлоги, дооформени небрежно; тази беше изравнена с остри инструменти, така че всички ъгли бяха прави, а повърхностите – гладки и плоски. Стените се накланяха навътре към тавана, напомняйки ми за архитектура, която бях виждал и преди, но не можех да си спомня къде, а освен това имаше няколко помещения, свързани чрез коридори. С радост открих, че другите пещерни отвори,

които Копингър искаше да разгледам, бяха просто прозорците или вратите на две от тези помещения.

Нямаше и следа от надписи или маркировки по стените, макар че ги огледах внимателно, и като изключим прилепите, мястото беше съвсем пусто. Запаших цигара и я изпуших докрай – Копингър винаги смята, че работата е претупана, ако е свършена твърде бързо, – след това отидох до входа, където беше въжето, наведох се и провикнах новините си.

Той погледна нагоре с много угрижено лице.

– Претърси ли я старателно? – изкрещя в отговор.

– Разбира се, че я претърсих. Какво мислиш, че правих през цялото това време?

– Не, недей да слизаш още. Почакай малко. Казвам, старче, да почакаш малко. Завързвам здраво фотоапарата и светкавицата за края на въжето. Бъди така добър да ги издърпаш горе и да ми направиш половин дузина фотографии.

– Ох, добре – казах аз, издърпах нещата и ги вкарах вътре. Снимките щяха да са изключително скучни и безинтересни, но това нямаше значение за Копингър. Той така ги предпочиташе. Човек трябва да внимава за ореоли от светлина при заснемането на такива тъмни интериори, но край входа на всяко помещение имаше нещо като перваз, подобен на седалка, така че закрепих апарата върху него, за да е стабилен, и щракнах светкавицата отзад и отгоре.

По този начин направих снимки на четири от кухините и след това стигнах до една, където первазът беше по-висок и по-широк. Поставах апарата на земята, закрепих го хоризонтално с парчета камък и след това седнах да презаредя светкавицата. Но в момента, в който тежестта ми се озова върху перваза, се чу рязко пукане и пропаднах около педя надолу.

Разбира се, изправих се отново доста рязко и грабнах апарата точно когато щеше да се плъзне към земята. Да си призная, бях доволен. Бях попаднал на някакъв долап на гуанчите и тъй като си бяха направили труда да го запечатат херметически с цимент, навярно вътре имаше нещо, което си струва да бъде скрито. Отначало не се виждаше нищо освен много прах и отломки, така че запаших една свещ и ги

разчистих. Скоро обаче осъзнах, че вадя нещо, което не беше цимент. Чупеше се на симетрични пластове и когато го изнесох на дневна светлина, открих, че всеки пласт бе съставен от две части. Едната беше нещо лъскаво, което приличаше на талк, а върху него имаше тъмен като карамел слой от друг материал, напомнящ восък. Повърхността с цвят на карамел беше изрисувана с някакви шарки.

Понеже не претендирам, че притежавам някакви познания по тези въпроси, приех малко или много за истина онова, което Копингър ми беше разказвал за навиците и културата на гуанчите. Той например многократно ми беше втъпявал, че този древен народ не можел да пише, и помнейки това, аз не допуснах, че шарките, изрисувани по восъка, са послания на някаква остаряла писменост – нещо, което, ако бях мислил самостоятелно, вероятно щях да сторя. Все пак стигнах до заключението, че нещата си заслужават да бъдат плячкосани, и се заех да ги вадя с тока на ботуша си и с едно джобно ножче.

Листовете от талк и восък бяха малко или много залепнали един за друг и затова не се захванах да ги отделям повече. Те изпълваха плътно кухнята, в която бяха съхранявани, но като разбих предната ѝ част, успях да достигна подножието им и да го срежа с ножа, докато не извадих повечето листове накуп под формата на едно твърдо парче. Беше около двадесет на петнадесет инча, но не беше толкова тежко, колкото изглеждаше, и когато направих останалите фотографии, го спуснах към Копингър на края на въжетото.

След това нямаше какво повече да правя в пещерите, затова и аз се спуснах. Снопът от слепени листове лежеше на земята, а Копингър беше на четири крака до него. Беше почти обезумял от възнение.

– Какво е това? – попитах го аз.

– Още не знам. Но това е най-ценната находка, правена някога на Канарските острови, и е твоя, неблагодарник такъв, или поне каквото е останало от нея. О, човече, човече, ти си унищожил началото и края на някаква история, която вероятно е безценна. Вината е моя. Не биваше да възлагам на необучен човек да върши важна изследователска работа.

– Съгласен съм, че вината е твоя, ако нещо се е объркало. Беше ми казал, че не е известно древните канарци да са имали писменост, и аз повярвах на думите ти. Ако питаш мен, тези неща може да са били за ядене.

– Това изобщо не е работа на гуанчите – каза той сприхаво. – Трябваше да се досетиш заради талка. Велики небеса, човече, нямаш ли очи? Не си ли виждал геоложката структура на острова? Не знаеш ли, че тук талк няма?

– Аз не съм геолог. В такъв случай това вносна литература ли е?

– Разбира се. Египетска е: това е очевидно от пръв поглед. Но как се е озовала тук, все още не мога да кажа. Не е нещо, което можеш да четеш като вестник. Знаците са вариации на всеки един от онези, които са били открити досега. А що се отнася до този восъчен материал, нанесен върху талка, той е единствен по рода си. Мисля, че това е някакъв минерал, може би асфалт. Не се надрасква като животински восък. Ще го изуча по-късно. Защо са го създали навремето, а после са позволили това великолепно знание да отпадне от употреба, е просто загадка. Бих могъл да му се наслаждавам цял ден.

– Е – казах аз, – ако за теб е все тая, аз бих предпочел да се наслажда на едно ястие. Има поне десет мили тежък път до *fonda*, а вече съм прегладнял като ястреб. Знаеш ли, че минава четири часът? Спускането до всяка от тези пещери и след това изкачването за следващата отнема повече време, отколкото си мислиш.

Копингър разстла връхната си дреха на земята и нежно уви снопа листове, но не позволи да бъде вързан с въже, за да не се изрони още по краищата. Освен това настоя сам да го носи и така стори през по-голямата част от пътя до Санта Бригида, като благоволи да ме остави да го понося и аз чак когато бе на косъм да се сгромоляса от умора. При това го направи по малко нелюбезен начин.

– Предполагам, че няма да е лошо да поносиш нещото – отсече той, – като се има предвид, че все пак е твоя собственост.

Когато стигнахме до *fonda*, аз се навечерях по най-добрия възможен начин, изпих бутилка от онова старо канарско вино и се запътих към леглото след една

последна лула. Копингър също вечеря, но имам причина да вярвам, че не спа много. Във всеки случай на следващата сутрин го заварих все още да размишлява върху находката с натезали, но изпълнени с ентузиазъм очи.

– Знаеш ли – рече той, – че си се натъкнал на най-ценния исторически ръкопис, който съвременният свят е виждал? Разбира се, с тромавия ти начин на вадене си му причинил неизмерими щети. Тези горни листове например, които си обелил и съсипал, вероятно са съдържали единствен по рода си разказ за древната цивилизация на Юкатан.

– Къде е това впрочем?

– В центъра на Мексиканския залив. Днес там всичко е в развалини, но някога е било много процъфтяваща колония на атлантите.

– Никога не съм чувал за тях. О, да, чувал съм. Те са народът, за който Херодот е писал, нали? Мислех, че са мит.

– Били са съвсем истински, както и континентът Атлантида, на който са живели – намирал се е точно на север от Канарските острови.

– А каква е тази рисунка в ъгъла, която прилича на крокодил с крила?

– Някакъв звяр, живял в онези отминали времена. Страниците са пълни с такива. Това е пещерен тигър. А това е някакъв грандиозен прилеп. Слава богу, че човекът, написал това, е съумял да нарисува всичко, иначе никога не бихме могли да възстановим разказа му – във всеки случай нямаше да разберем и половината от него. Цели видове са изчезнали, откакто това е било написано, точно както цял континент е бил пометен и три цивилизации – погубени. Най-лошото е, че разказът е написан от високообразован човек, който обаче има много лош почерк. Цяла нощ го изучавам, а успех да разчета едва няколко изречения тук и там. – Той потри замислено ръце. – Ще ми отнеме една година тежък труд, за да го преведа правилно.

– Всеки си е луд по своему. Опасявам се, че моят интерес към това нещо не би издържал толкова дълго. Но как е стигнало до тук? Да не би твоят древен египтянин да е дошъл на Гран Ка-

нария за доброто на белите си дробове и да го е написал, защото му е доскучало в онази пещера?

– Събрах по отношение на това. Авторът не е египтянин. Приликата в писмеността ме подведе. Книгата е написана от някакъв Девкалион, който, изглежда, е бил свещеник или генерал... а може би и двете. И той е бил атлант. Как се е озовала тук, все още не знам. Навярно това е описано в последните няколко страници, които един вандал съсипа с джобното си ножче в опит да ги измъкне от мястото, където са били скътани.

– Точно така, нагрубявай ме. Девкалион казваш? В гръцката митология има Девкалион. Той е един от двамата избягали от потопа; техният Ной всъщност.

– Потъването на континента Атлантида може наистина да съответства на потопа.

– Има ли някаква Пира? Тя е съпругата на Девкалион.

– Още не съм я срещал. Но има една Фореника, която може би е същата. Изглежда, тя е била управляващата императрица, поне така си мисля за момента.

Разгледах с интерес рисунките в празните полета. Те бяха съвсем разбираеми, въпреки че перспективата беше напълно събъркана.

– Странни зверове, изглежда, са се шляели из страната в онези дни. И огромни също така, ако преценката ми е вярна. За бога, това ще да е пещерен тигър, който се опитва да повали мамут. Не бих искал да живея в онези времена.

– Вероятно са имали някакъв начин да се борят със зверовете. Това обаче ще се разкрие, когато продължа с превода. – Той погледна часовника си. – Предполагам, че трябва да се срамувам от себе си, но не съм мигнал цяла нощ. Излизаш ли?

– Ще се върна в Лас Палмас. Обещах на един мъж да играем голф този следобед.

– Много добре, ще се видим на вечеря. Надявам се, че са ми върнали ризите от прането. О, боже! Толкова ми се спи.

Оставих го запътен към леглото, излязох навън и поръчах превоз, който да ме откара. Така, смея да кажа, се разделихме за доста време. В хотела в Лас Палмас ме чакаше телеграма да се прибера вкъщи по работа, а в прис-

танището имаше корабче за Ливърпул, което тъкмо потегляше. Хванах го на косъм и екипажът направи малко състояние от бързането ми.

По онова време Копингър беше само познат от хотела и тъй като бях затрупан с работа след завръщането си в Англия, боя се, че не мислих много за него. Човек не се сеща често за хора, които е срещнал случайно в чужбина. И трябва да бе минала най-малко година, когато разбрах от абзац в един вестник, че е дал снопа листове на Британския музей и че те са оценени на най-малко десет хиляди паунда.

Е, това беше откритие за мен и понеже Копингър многократно ми бе втъпявал, че нещата са мои по право като техен откривател, му написах доста остро писмо, в което споменах, че той, изглежда, се е разполагал твърде свободно с моята собственост. Бързо получих в отговор едно превзето писмо, започващо с „Д-р Копингър съжالياва“ и така нататък, а с него и английския превод на ръкописа върху покритите с восък листове талк. Той напълно признаваше моя „иск“ и вярваше, че „печалбите от публикацията ще бъдат достатъчно обезщетение за всякакви нанесени щети“.

Нямах представа, че Копингър ще приеме нещата така погрешно и написах доста топло писмо, за да го опровергая; но единственият отговор, който получих, беше от една адвокатска фирма, която заявяваше, че всяка последвала комуникация с д-р Копингър трябва да се осъществява през тях.

Сега открито ще кажа, че съжالياвам за подхода му по въпроса, но тъй като работата вече се е задълбочила, съм склонен да приема предложението му. И така, древната история е отпечатана тук, заслугата (и отговорността) за превода е на д-р Копингър, а каквито и приходи да бъдат натрупани от читателите, ще отидат при откривателя на оригиналните листове талк с восък – тоест при мен.

Ако има допълнителна промяна в това споразумение, тя ще бъде обявена публично на по-късна дата. Но към настоящия момент това изглежда малко вероятно.